

Bạn cảm thấy gì khi mỗi ngày ra đường thấy kẹt xe, khói bụi, “lô cốt” khắp nơi và các hình thức làm đường kéo dài từ năm này sang năm khác?

Cách đây vài ngày tôi đọc lại 1 bài viết cũ của mình, “Bài viết không có tựa”, hay còn được biết đến với tên “Đường bèo tôi im” do bác Hoàng Cơ Đĩnh viết. Và nhìn ra đã 1 thời gian rồi tôi gần như không viết gì. Nhìn sang xung quanh, tôi cũng thấy rất nhiều người đã ngừng bút, và bỏ cuộc. Tôi không nói về những người khác, riêng riêng phần tôi, tôi biết tôi không có quyền than thở. Tôi không có quyền nói mình mệt mỏi. Hiện tại tôi không còn ở VN, nhưng tôi vẫn luôn mang dòng máu VN, và nhìn chung tôi không làm được gì nhiều, thế nên tôi không thể bỏ cuộc. Tôi sẽ tiếp tục viết. Và làm gì đó, theo cách này hay cách khác.

Tôi không cần viết, hiện nhiên. Tôi có thể chờ đợi niềm tin tức tốt đẹp và làm những việc đúng với tuổi tôi, tiếp tục đi sống tại Na Uy, đôi khi đi chơi đây đó tìm hiểu những đất nước khác, như lúc này đang lang thang Roma trước khi trở lại trường. Thế nhưng, nói như Isabel Allende, làm sao 1 người có thể không viết về những người nghèo khổ và bất công trong xã hội khi những người đang cam chịu những đau khổ đó không có quyền cất tiếng nói? Viết không cho bản thân. Viết cho những người bị bỏ quên. Viết cho những người mệt mỏi như mình thì chờ vì khát vọng tự do. Viết cho những người đã ngã xuống. Viết cho những người đấu tranh cô độc. Viết cho những người còn đang sống và không biết mình bắt đầu từ thời và thiêu các quyền sống của bản thân con người. Viết cho những người đang vô cảm hoặc không biết nhiều về tình hình đất nước. Viết cho dân tộc. Viết cho những phần lãnh thổ lãnh hải đã mất. Viết cho lịch sử. Viết cho những người đã khuất, đang sống và những thế hệ tiếp sau. Viết không phải là tuyên truyền. Viết không phải là hô hào nhân dân xuống đường còn mình an toàn ngồi ở nước khác. Viết là viết ra cảm xúc và sự thật. Viết là viết những gì đã nhìn thấy. Viết là nói về những bất công đang diễn ra. Viết là viết về những khác biệt giữa các nước và nước khác, để thay đổi, tiến bộ và đấu tranh cho những quyền sống của bản thân. Viết là làm thế nào, là kêu gọi sự quan tâm.

Hãy trả lời tôi.

Bạn cảm thấy gì khi mỗi ngày ra đường thấy kẹt xe, khói bụi, “lô cốt” khắp nơi và các hình thức làm đường kéo dài từ năm này sang năm khác? Bạn cảm thấy gì khi ngày ngày mở báo ra đọc, nhìn thấy hàng loạt thông tin về tai nạn giao thông (do kẹt xe, vấn đề đường sá...), sập cầu, cháy nhà...? Bạn cảm thấy gì khi những nhà cảm quyền thường nhiên tiến hành án bauxite tại Tây Nguyên bắt chấp các tác hại và bản kiến nghị? Bạn cảm thấy gì khi biết các ông lãnh đạo cho TQ thuê rừng đầu nguồn? Bạn cảm thấy gì khi chấp hành nước Nguyễn Minh Triết nói VN và Cuba cạnh tranh hòa bình cho thế giới? Bạn cảm thấy gì khi bà Tôn Nữ Thị Ninh so sánh nhân dân với con cái khi tuyên bố tại buổi họp mặt với Hoa Kỳ “Trong gia đình chúng tôi có những đứa con, cháu họ cháu, nhưng ông bà thì để chúng tôi đóng cửa lại trong rừng chúng nó, dĩ nhiên là rừng rừng theo cách của chúng tôi. Các anh hàng xóm đừng có mà gõ cửa đòi xen vào chuyện riêng của gia đình chúng tôi”? Bạn cảm thấy gì khi người ta bỏ bỏ phần bị tiến Địch, Địch là chân lý, bản không được quyền phê bình, dù cha mẹ bản nuôi bản ăn học, đóng học phí cho bản, bản đi học lên lớp như công sức bản học và thi đậu, rồi lên cũng chính bản kiến viết

